

κλαύσομαι ἐν λεχέσει, φίλον θάλας, ὄν
τέκον αὐτή,
οὐδ' ἄλλοχος πολυδώροσ· ἀνευθε δὲ σε
μέγα νῶιν
'Αργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κα-
τέδονται (X 82—9)

★ Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου· Κύ-
ριος στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου καὶ
ρύστης μου. Ὁ Θεὸς μου βοηθὸς μου, ἐλπὶς
ἐπ' αὐτόν, ὑπερασπιστὴς μου καὶ κέρας σω-
τηρίας μου καὶ ἀντιλήπτωσ μου, αἰνῶν ἐπι-
καλέσομαι τὸν Κύριον καὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου
σωθήσομαι, περιέσχον με ὀδίνες θανάτου,
καὶ χεῖμαρροι ἐξετάραζάν με.. (Ψαλμὸς 17,
2—5).

★ Ὁ γλυκὺ μου ἕαρ, γλυκύτατόν μου τέ-
κνον, ποῦ ἔδω σου τὸ κάλλος;

★ Γῆ τῶν θεῶν φροντίδα, Ἑλλάς ἡ-
ρώων μητέρα, φίλη, γλυκεία πατρίδα
μου, νύκτα δουλείας σ' ἐσκέπασε, νύ-
κτα αἰώνων. (Κάλλος).

★ Κατήνησα σχεδὸν ἀνέστιος καὶ πένης.
Αὐτὴ ἡ μοιραία πόλις, ἡ Ἀντιόχεια
ὄλα τὰ χοήματα μου τάφαγν. (Καβάτης).

★ Νερά καθάρια καὶ γλυκά, νερά χαιρι-
τωμένα
χόνονται μέσ στην ἄβυσσο τῆ μοσχοβολι-
σμένη..

—Μὲ τ' ἄρματα μου βρόντησα τυφλὸς τοῦ
κόπου χάρου.

—Ὅπου τὸν ἐγλυκώσαγγε καὶ τοῦ γλυκα-
μιλοῦσε.

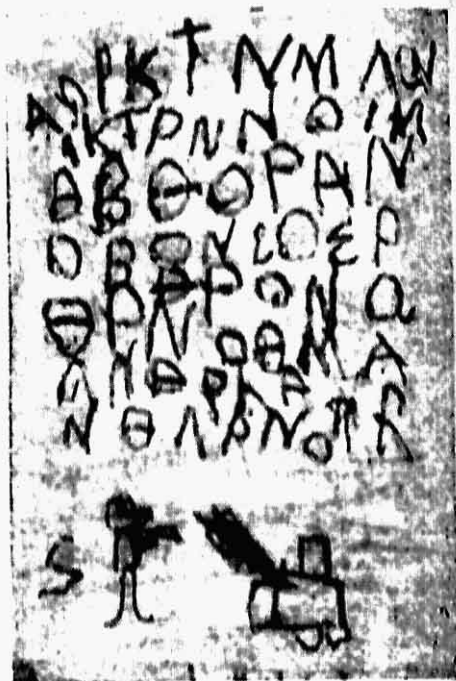
★ Γιὰ υἱὰ περὶ — περιβολαρία —γιὰ μὰ πε-
ριβολάρισσα..

Μάνα μὲ τοὺς ἐννά σου γιουὺς καὶ μὲ τῆ
μὰ σοσκόρη..

★ Ἐκανα ἓνα φαί, μὰ τί φαί — εἶναι ξέ-
νη δύναμη τὸ κρασί.

★ (...) Ἐρχονται τὰ πονέματα καὶ κάνουν
ἥσικσ. Καὶ σὲ ὄλα τὰ ἀσίτια πάντ καὶ κε-
λαθοῖν (...) (Παιδικὴ γλώσσα).

M N H M H

★ Θυμώμαστε το παιδί ποι εἰμυστε (ἄλλο-
τε καὶ τότε!), τὸ παιδί μας;

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΙΝΔΙΕΣ — ΟΥΡΑΝΙΣΣΑΔΕΣ

Γεμάτα δλόκληρα ἀπ' τὸν Μπράχμαν εἶναι
ἄσα δλέποιμε,

γεμάτα δλόκληρα ἀπ' τὸν Μπράχμαν εἶναι
ἄσα δὲ δλέποιμε,

ἀπὸ τὸ Μπράχμαν πηγάζει ὅτι εἶναι:

ὄλα ἀπ' τὸ Μπράχμαν — θμωσ αὐτὸς εἶναι

ἰδιος.

Ἠρήνη — εἰρήνη — εἰρήνη

τὸ σύμψαν μέσα στη δόξα τοῦ
ὄλα ποῦ ζοῖν καὶ κινουῖνται πά-
Εγκαταλείποντας τὸ προσωρινό,
στὸ αἰώνιο: μὴ ποθήσεις τοῦ
ἴά.

αξόμενος ὁ ἄνθρωπος ἄς ζήσει
Μόνο πράξεις τοῦ Θεοῦ δὲ δέ-
ἡ τοῦ ἀνθρώπου.

μωσ δίχωνς ἥλιους, περιοχέσ ἀ-
τουσ. Ὅποιος στη ζοή ἀρνεῖται

τὸν Ἐαυτὸ πέητει στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου.

Ὁ Ἐαυτὸς, χωρὶς νὰ κινεῖται, εἶναι πὸ
γρήγορος ἀπ' τὸ πνεῦμα: οἱ αισθήσεις δὲν
μποροῦν νὰ τὸν φτάσουν: εἶναι πάντα πέρα
ἀπ' αὐτές. Στέκοντας ἤσρημος, προλαβαίνει
αὐτοῦσ ποῦ τρέχων. Στὸν ὄκεανὸ τῆσ οὐ-
σίας του, τὸ πνεῦμα τῆσ ζωῆσ ὀδηγεῖ τὰ φέ-
ματα τῆσ πράξης.

Αὐτὸς κινεῖται καὶ δὲν κινεῖται. Εἶναι μα-
χοριά καὶ εἶναι κοντά. Εἶναι μέσα σ' ὄλα καὶ
εἶναι ἔξω ἀπ' ὄλα.

Αὐτὸς ποῦ βλέπει ὄλα τὰ ὄντα στὸν Ἐ-
αυτὸ του καὶ τὸν Ἐαυτὸ του σ' ὄλα τὰ ὄντα
χάνει κάθε φόβο.

Ὅταν ὁ σοφὸς βλέπει αὐτὴ τῆ μεγάλη
Ἐνότητα καὶ ὁ Ἐαυτὸς του ἔχει γίνει ὄλα
τὰ ὄντα, ποιὸ ἀπάτη καὶ ποιὸ ὀλίγη μποροῦν
πατέ νὰ εἶναι κοντά του;

Ὁ Ἐαυτὸς γεμίζει τὰ ὄλα μὲ τὴν ἀκτι-
νοβολία του. Εἶναι ἀσώματος καὶ ἀπρωτος,
καθαροῦ καὶ ἀνέγγυχτος ἀπὸ τὸ κακό. Εἶναι